

naar der ikke skønnes at være Fængslingsgrund i Medfør af Retsplejelovens § 780, Stk. 1, Nr. 2, Litra a—d, og Fængslingsens Fortsættelse skønnes at ville medføre en længere Frihedsberøvelse end den, som kan forventes idømt.

§ 2. Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft straks.

Til Grund herfor laa ifølge Betænkningen følgende Betragtning: »Den almindelige strafferetlige Regel, jfr. Straffelovens § 86, at der skal gives Kompensation for det lidte Varetægtsfængsel gennem Afkortning i Straffen, har ogsaa hidtil haft Gyldighed paa Straffelovstillægget, men § 5 i Lov Nr. 260 af 1. Juni 1945 vil kunne blive til Hinder for, at der gives fuld Kompensation for Varetægtsfængsel, og Forslaget tilsigter at fjerne denne Hindring.«

De kommunistiske Medlemmer udtaler i Betænkningen, at de i og for sig kunde tiltræde Ændringsforslagets Formulering, men at de efter de for Udvalget forelagte Oplysninger ikke havde anset en Ændring i den gældende Lov af dette Indhold for paakrævet; de vilde dog ikke modsætte sig Forslagets Vedtagelse.

Ved Lovforslagets Fremsættelse oplyste *Justitsministeren*, at der den 24. November 1945 hensad 10 846 politisk fængslede Fanger, deraf i Varetægt 9 579. Ved Siden heraf sad der i øvrigt i Fængslerne til Afsoning af Straf for almindelige borgerlige Forbrydelser og som Varetægtsfanger, sigtede for de samme Forbrydelser, henholdsvis 4 237 og 1 845. I alt hensad saaledes omkring 17 000 Personer i Fængslerne, der langtfra var indrettet til et saa stort Antal Fanger. *Forholdene i Fængslerne* var derfor vanskelige og vilde i endnu højere Grad blive det, naar Kulden satte ind. Hvad der tillige maatte lægges Vægt paa, var, at man ved efterhaanden at løslade nogle af de Fanger, hvis Sager var færdigbehandlet fra Politiets Side, vilde blive i Stand til *hurtigere at fremme de mere alvorlige Sager* paa Bekostning af de mindre graverende. Det var altsaa Tanken at skubbe den afgørende Behandling af de sidstnævnte til Side, men uden derved paa nogen Maade at foregribe det endelige Resultat. »Det er kun en Udskydelse af Tiltalespørgsmaalet, og der kan derfor af Løsladelsen ikke med Rette hos dem, der bliver løsladt, opstaa nogen som helst Forventning om, at Tiltale ikke vil finde Sted.« Løsladelse skulde kun finde Sted efter en *individuel Undersøgelse* i hvert enkelt Tilfælde, paa Grundlag af hvilken Anklagemyndighed og Domstol kunde tage Stilling til, hvorvidt Spørgsmaalet om Tiltale uden Skade kunde udskydes. Der var her bl. a. et Hensyn at tage til den sigtedes Alder og Helbredstilstand; men Sagen maatte være tilstrække-